

INTERVIEW Marlies Haazebroek

'Ik koppel graag mensen aan elkaar, ik wil verbinden'

Voor haar werk als reisadviseur zwierf ze de hele wereld over. De tijd was voor Marlies Haazebroek (68) nu rijp om 'ja' te zeggen tegen het verzoek om gouverneur van de Lions te worden. Die vele uren opslokkende functie houdt haar dichter bij huis. Thuisbasis is en blijft Leiden, waar ze nadrukkelijk en maatschappelijk van zich laat horen.

Meisjesdroom

„Ik ben opgegroeid in de Professorenrwijk in Leiden, waar ik een fantastische jeugd heb gehad. Mijn vader was hoofd werkplaats in een lasserij. Mijn moeder was toen al zo feministisch dat ze eerst wilde genieten van het leven, voordat ze op haar 32ste – relatief laat voor die tijd – aan kinderen begon.

Als jong meisje wilde ik stewardess worden, ik wist dat ik mijn horizon wilde verbreden. Omdat talen daar een belangrijke rol bij spelen, gaf ik me in de zesde klas lagere school op voor Franse les. Mijn ouders vonden dat prima, ondanks de extra kosten: ze waren gelukkig ook pioniers. In 1965 waren we het eerste gezin in de straat dat een auto had. Daarmee reden we naar Zuid-Frankrijk, heel ongewoon in die tijd. Ik moest als tienjarige de weg vragen en de kaart lezen, want ik sprak toch Frans? Geweldig vond ik het om onderweg de landschappen voorbij te zien komen en de borden te lezen.”

'Ik, manager?'

„Ik ben op m'n 18^e ook daadwerkelijk stewardess geworden, bij Transavia op Schiphol, maar destijds

Paspoort

Naam: Marlies Haazebroek-Buijsen
Leeftijd: 68 jaar
Woonplaats: Leiden (geboren en getogen)
Beroep: zelfstandig reisadviseur; voorheen eigenaar-directeur Sport Business & Media Travel in Leiden en docent/opleider bij het TIO, opleiding in toerisme
Maatschappelijk: per 1 juli jl. gouverneur van de Lions Zuid-Holland/Utrecht; oud-bestuurslid/medeoprichter Soroptimisten Club Leiden; oud-bestuurslid MKB-BV Leiden; medeoprichter Ondernemende Vrouwenclub Leiden; oud-bestuurslid Stichting Vrienden van Rosa Manus, vrouwenopvang
Burgerlijke staat: weduwe van Eduard Haazebroek, dochters Nicky en Juliette (42 en 38 jaar), drie kleindochters (4 en 6)

moest je er daar in de winter uit, want ze hadden toen alleen nog vakantie-chartervluchten. Dus toen ik door Holiday Inn Leiden werd gevraagd om receptioniste bij de bowling daar – die was legendarisch – te worden, hapte ik toe. Daar werd ik na twee jaar gevraagd om housekeeper te worden. Ik was verbaasd: ik? Een meisje van *nvingtig zonder de juiste opleiding in een managementfunctie?* De manager zei: ja hoor. Je bent nooit ziek en je hebt altijd een glimlach op je gezicht. Goh, dacht ik, je kunt blijkaar toch dingen bereiken zonder opleiding, als je je maar inzet. Op m'n twintigste had ik vijftien man onder me.”

Huwelijksaanzoek

„Toch bleef dat buitenland lonken. Ik had wel een vriend die later mijn man zou worden, Eduard, maar die kwam niet over de brug met een aanzoek, haha. Ik ben bij Neckermann gaan solliciteren als hostess in Tossa de Mar aan de Costa Brava. Fantastische tijd gehad. Iedere vrijdag belde ik naar huis – het was de tijd zonder mobieltes, een tijd waarin je zelfs een lijn moest aanvragen en reserveren op het postkantoor. Na een aantal

keren kreeg ik niet mijn ouders, maar Eduard aan de lijn. Waar ik nou toch bleef. Ik zei: je wilt toch niet samenwonen, laat staan me ten huwelijk vragen? Prompt vroeg hij me in dat gesprek ten huwelijk. Hij is een tijdje bij me geweest in Spanje, uiteindelijk zijn we samen teruggegaan naar Nederland. Ik heb mijn baan opgezegd – met bloedend hart. In *no time* was ik zwanger.”

Mazzel met Eduard

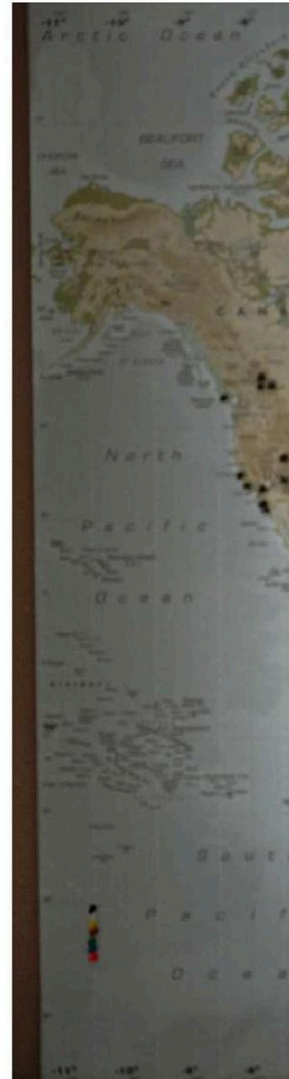
„Eduard was mijn eerste vriendje. Ik leerde hem al op m'n 15^e kennen, in de Professorenrwijk was hij mijn buurjongen. Hij was tennisleraar bij Roomburg, net als zijn vader, en daardoor een soort seizoenarbeider. Tussen april en oktober werkte hij 60 uur per week, maar 's winters was hij veel thuis. Daardoor kreeg ik de kans om te blijven werken. Voordat ik mijn eigen reisbureau startte, heb ik overal invalbaantjes gehad, want je kon mij inmiddels overal neerzetten. Eduard juichte dat toe. Het heeft heel goed uitgepakt. Ik had bijvoorbeeld bij de servicebalie op Schiphol de laatste dienst voordat Eduard weer moest gaan lesgeven. Dan deed ik de ochtendvlucht van zes uur en was ik om zeven uur weer thuis. Het feit dat Eduard zoveel opving, heeft me heel veel gebracht. Waar ik door gevormd ben in mijn leven, heb ik samen met hém gedaan: het huishouden, een inkomen gegeneerd, de kinderen opgevoed.”

'Achter aanrecht?'

„Via Neckermann kwam ik begin jaren negentig in contact met het management van Ajax, dat me vroeg om sportreizen voor het team te gaan organiseren. Ik zei: maar ik heb twee kleine kinderen. Zeiden ze: dan kom je toch pas om tien, elf uur op kantoor en ga je om vier, vijf uur weer weg? Kijk, dat zijn de meedenkende werkgevers. En dat in een tijd waarin het nog helemaal niet vanzelfsprekend was dat vrouwen bleven werken als ze kinderen hadden.

Jarenlang heb ik daarvoor aan de Hogewoerd een eigen bedrijf voor gerund, Sport Business & Media Travel, totdat ik het voor een goede prijs kon verkopen.

Uit die tijd herinner ik me een reis naar Porto tijdens welke Johan Derksen tegen me zei: moet jij niet achter het aanrecht staan? Nee, antwoordde ik, want daar staat nu mijn man. Het kwam later goed

hoor, tussen Johan en mij, ik ben zelfs namens hem reizen voor Voetbal International gaan organiseren.”

Kennis doorgeven

„Mijn hele leven heb ik in het toerisme gezeten, ook als docent bij het TIO, de opleidingsschool. Heel belangrijk om kennis over te geven aan de nieuwe generatie. Veel gereisd voor mijn werk, waardoor ik de weg ken in wereldsteden en me overal thuis voel. Alleen in Australië was ik nog nooit geweest. Toevallig vond de wereldwijde inauguratie van gouverneurs van de Lions dit jaar in Melbourne plaats. Is dat boffen? Ik heb er gelijk een vakantie aan vastgeknoopt. Zo kan ik mijn klanten uit eigen ervaring vertellen hoe het daar is.”

(Te) vroeg overleden

„Eduard is helaas 17 jaar geleden al overleden. Hij was pas 57 toen hij blaaskanker kreeg, waar hij veel te lang mee is doorgelopen. Hij was ondernemer, en een zieke ondernemer, dat kán niet, want die heeft geen inkomen. Zijn ziekte was een sleepend proces.

Toevallig konden onze twee dochters kort na Eduards overlijden een appartementje kopen. Ik

Niks achter het aanrecht

Zijn serviceclubs over de houdbaarheidsdatum heen? Niet als er mensen zijn als Marlies Haazebroek. Haar enthousiasme over de Lions spat eraf. Niet voor niets is ze 25 jaar lid van haar thuisclub, Leiden Lugdunum Dualis en gaat ze dit jaar gemiddeld 20 tot 25 uur per week aan het gouverneurschap van het district Zuid-Holland en Utrecht besteden. Ze 'gaat' dan over een district van 45 clubs met in totaal zo'n 2000 leden. Afgelopen zomer werd ze, samen met 788 andere gouverneurs uit alle landen waar de Lions actief zijn, in Australië geïnagureerd.

Miep Smitsloo
miepsmitsloo@planet.nl

leven manifesteert. Zo was ze medeoprichter van de bloeiende Ondernemende Vrouwenclub Leiden, bestuurslid van de Soroptimisten Club Leiden en van MKB-BV Leiden.

In het dagelijks leven staat het reizen sinds haar 20ste centraal. Zo regelde ze reizen en verblijven van de Oranjeploeg en persreizen naar sportevenementen overal ter wereld. Dat bracht haar in contact met Johan Derksen, die zich afvroeg waarom Marlies niet achter het aanrecht stond. Maar daar stond haar man Eduard op dat moment al, die ze al sinds 2007 moet missen. Het verlies heeft haar niet wezenlijk veranderd: Marlies is en blijft een blijmoedig mens.

Marlies Haazebroek is een bekende Leidse omdat ze zich in haar geboortestad al haar hele